

[Viggo Starcke.]

Dette har vi foreslået, og vi har indbudt de andre partier til et samarbejde om besparelser på finansloven og tillægsbevillingsloven. Vi har nævnt en lang række punkter, hvor der kunne spares; vi har endogså nævnt en række ministerier, som kunne nedlægges. Grundskyldens indførelse vil først give den helt store mulighed for den helt store skattnedsættelse og rykke bunden bort under den fortsatte pantsættelse af fædrelandets jord. Hele den danske befolkning sukker jo faktisk i dag under skatteåget, og den er ikke spor af opmuntret af den højtærede handelsministers eller de andre ministres nye skatte-trusler. Såvidt jeg forstod det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, sagde han før i sin tale, at de radikale havde krævet tilskuds-politikken indskrænket, og det blev den, nemlig fra 300 mill. kr. til ca. 100 mill. kr. For 1½ år siden under finanslovdebatten den 5. november indtog det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard det standpunkt, at man ikke kunne røre ved tilskudspolitikken, for så ville priserne stige, så ville lønningerne stige, så ville alt muligt stige, og Danmark ville faktisk blive ruineret. Derfor er det ikke helt rigtigt, hvad det ærede medlem sagde, at de radikale havde krævet det. Det er retsforbundet, der har krævet det.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gav heller ikke helt rigtige oplysninger om beløbene. For øjeblikket gives der tilskud til brød på ca. 60 mill. kr., til mælk ca. 70 mill. kr., til sukker ca. 30 mill. kr., det giver tilsammen ca. 160 mill. kr. Hertil kommer så børnetilskuddet på 106 mill. kr. Det er ialt 266 mill. kr., som med tillæg af administration o. s. v. koster befolkningen 300—400 mill. kr. Vi er imod dette, og vi er imod den slags politik. Vi vil begrænse statsindgrebene, statstilskuddene, bureaukratiet og den store offentlige embedsadministration. Erhvervstællingen fra statistisk departement har vist, at antallet af beskæftigede i statens og kommunens tjeneste i 1929 var 106 000, i 1939 var det steget til 135 000, og i 1949 til 188 000. En stigning på 20 år på 82 000. Men hvis man tager hensyn til, at befolkningen i de samme 20 år er steget fra 3,5 millioner til 4,2 millioner mennesker, så vil det sige, at stigningen har været 60 000. Selvom nogle af disse ansættelser har været nødvendige, opvejes det langt af dette, at restriktionerne har nødvendiggjort det for alle de erhverv, der har interesser at varetage overfor staten og embedsmændene, såsom Industrirådet, Gros-serer-Societetet, Provinshandelskammeret, centralforeningerne o. s. v. o. s. v., at an-

sætte et stort personale, at anvende revisorer og sagførere. Man kan derfor trygt gå ud fra, at 60 000 mennesker yderligere er beskæftiget med uproduktiv administration i dag i forhold til for 20 år siden. Regner man, at hvert af disse mennesker i gennemsnit koster 10 000 kr. om året i løn, kontorleje, i skriveborde, kartoteker og papirer, vil det dreje sig om ca. 600 mill. kr. om året, og da de samme mennesker i produktive erhverv antagelig ville have kunnet producere et lignende beløb, så får man en forestilling om, hvilken luksus den højtærede handelsminister, den høje regering og hele dens politik er alene på dette punkt.

Der var for nogen tid siden en del uro i aviserne om Richskoncernen og den højtærede handelsminister, og under denne uro blev det oplyst, at Richskoncernen giver et beløb på 25 000 kr. til velgørende formål, hvilket jeg synes er rigtigt og smukt, men at dette gives til regeringen til fordeling. Jeg vil gerne spørge den høje regering, om det egentlig er korrekt, at en regering, som har afgørelsen af, hvorvidt der skal lukkes op for kaffen, den vare, som er konkurrencevaren til dette firma, modtager et sådant beløb til uddeling. Jeg synes ikke, det er i den offentlige anstændigheds interesse.

Som bekendt tabte Tyskland krigen og led meget hårdt derved. Alligevel har Tyskland i dag ingen rationeringer. Tyskland har ingen smørmærker. Dermed kan man købe en lang række varer, man ikke kan få her. Bananer, dadler, figner, mandler og ferskner findes i butikkerne, selvom ikke alle har penge til at købe dem, hvilket der forresten også er sørget for herhjemme, hvis man kunne få varerne. Danmark slap relativt let gennem krigen, men har alligevel stadig smørmærker, stadig rationeringer og stadig den højtærede handelsminister Krag. Hvad er så værst, at tabe krigen eller at have den højtærede handelsminister? (Afbrudelse af *Bertel Dahlgaard*). Jeg kan oplyse det ærede medlem om, at endnu i dag har der i det økonomiske udvalg været forhandlet om en handelsaftale med Spanien, som kunne afsluttes om 93 mill. kr. Vår højtærede handelsministers embedsmænd ønsker dette beløb nedskåret med 25 mill. kr., fordi man ikke vil lukke disse ting ind i Danmark, og derigennem afskærer man Danmark fra at afsætte kartofler, fisk og industriprodukter. Rigsdagens vareforsyningsudvalg fungerer jo i dag nærmest som gidsel; det har meget ringe indflydelse og kan i virkeligheden ikke tage et ansvar for det langsomme tempo, den højtærede handelsminister anlægger for handelens liberalisering. Statsdrift er meget